

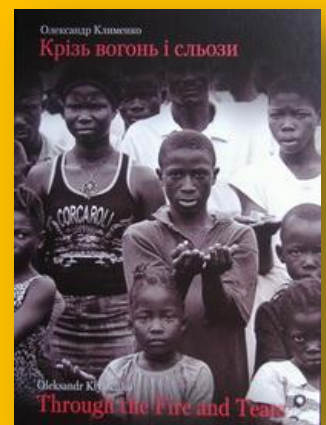

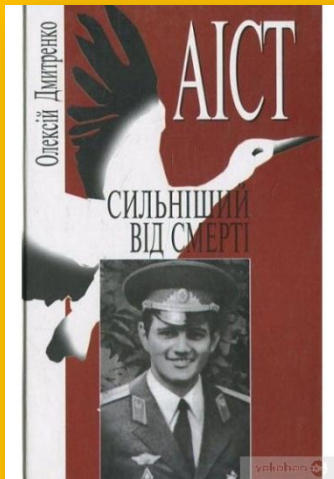
15 лютого
ми вшановуємо учасників
бойових дій на території
інших держав, віддаємо шану
усім тим, хто з честю та
гідністю виконав свій
військовий обов'язок у
різний час, у різних
державах. Особливо
болісною раною був і
залишається Афганістан.
Війна у тій далекій країні
принесла горе не в одну
родину. Третина учасників
афганської війни була родом
з квітучої української землі.
На їх долю випало
випробування вогнем і
кров'ю. Скільки їх
голубооких, русявих і

чорнявих синів України загинуло на тій землі. Серед них і наші земляки. З Волочиського краю службу в Афганістані проходило 132 чоловіки рядового та офіцерського складу, 27-стали інвалідами. Вісім наших юних земляків загинули на афганській війні і сьогодні білими журавлями летять у вічність. Усім їм, живим і мертвим, - слава і шана за стійкість, героїзм та відвагу. Це була чужа війна, але це були їхні молоді життя. Ось у чому вся сутність цього героїзму.

У Волочиській центральній бібліотеці, до уваги користувачів, представлено книжково-ілюстративну викладку «Афганістаном зранена душа».

Альбом правдиво розповідає про «гарячі точки» світу кінця ХХ - початку ХХІ століття. Відвертими фотодокументами автор не лише і засвідчує героїзм, мужність, милосердя та самопожертву українських військових миротворців у блакитних шоломах ООН, а й намагається показати, що страждання, які довелося пережити людям під час воєнних та етнічних конфліктів у колишній Республіці Югославія, Африці, на Близькому Сході, всюди однакові...

У цій книзі (доповнений та перероблений україномовний варіант повісті „АІСТ”, 1985, Шевченківська премія 1987 р.), розповідається про життя та смерть поета, лейтенанта з Дніпропетровщини Олександра Стовби, що загинув у замовчуваній війні в Афганістані у 1980 р. Автор порушує непроминуці проблеми формування гідної особистості, громадянина і патріота, відношення до військового обов’язку, а також висвітлює трагічну тему винищення молодого покоління у афганській кривавій війні 1979-1989 років.

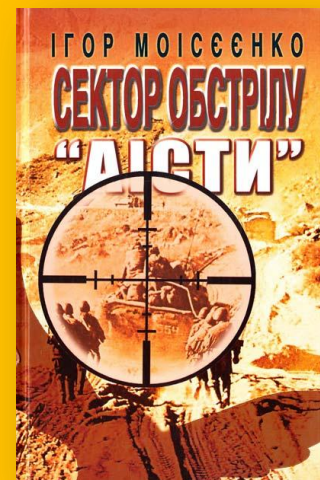
Цей твір у своєму переображенні та відродженні українською мовою служитиме активним чинником у формуванні патріотично-громадянського гуманістичного світогляду наших сучасників.

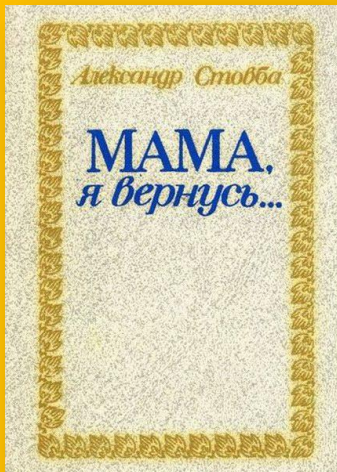
Повість містить багато історичних фактів, документальних свідчень очевидців, вона спонукає до роздумів, підкреслює історичну необхідність і значимість утворення незалежної держави Україна та життєву важливість для українського народу її миротворчої політики.

Сектор обстрілу – це вимір, де війна лютує з особливою жорстокістю. Це ешафот, на якому четвертували душі вісімнадцятирічних, можливо, майбутніх Мікеланджело чи Бетховенів. Роман розтинає серце читача. Його сторінки стікають гіркотою палаючого металу і обпікають розпачем згарища.

Цей твір сучасної військової прози покликаний привернути увагу людства до його найбільшого виклику: «Суспільство, кращі сини якого полягають жертвами «Молоху війни», приречене опинитись на тому ж вівтарі».

Ігор Моїсеєнко строкову службу проходив в Афганістані (Джеллалабад), у батальйоні загиблого Поета-героя «Аїста» (О.І. Стовби). Критики, відзначаючи стилістичну подібність віршів «Аїста» та Моїсеєнка, вбачаючи ознаки наслідування Ігорем літературного Дару і Хреста вбитого війною талановитого Поета. Результатом такого духовного зв’язку двох літераторів став цей надзвичайно захоплюючий і вражаючий своїм трагізмом роман. У цій книзі вміщено вірші зі збірки «Ехо Гиндукуша» (значна частина – в перекладу українською), окремі статті автора та відкрите звернення «Шлях із Армагеддону».

"Мама, я вернусь..." - сборник избранных поэзий молодого лейтенанта, погибшего при выполнении интернационального долга в Афганистане. В книге использованы фрагменты фотокопий страниц из записных книжек поэта.

Книжка Світлани Алексієвич «Цинкові хлопчики» присвячена війні в Афганістані, коли десять років — з 1979-го і до 1989-го на чужій землі гинули радянські військові. Правда про ту війну ретельно приховувалася: держава через засоби масової інформації розвернула пропаганду необхідності та успішності «надання міжнародної фінансової допомоги дружньому народові Афганістану». В результаті Афганська війна для обивателя довгий час залишалася невідомою, зовні гладкою, а головне — майже безкровною. Газети публікували статті про успішні військові операції радянських військ в Афганістані, де майже не було жертв серед нашого контингенту, а втрати противника, навпаки, значно перевищувались... Але все частіше стали привозити додому в домовинах, оббитих цинковою бляхою, загиблих хлопців, які нещодавно закінчили школу... Заглядати всередину труни не дозволялося, похорон не афішувався, і рідним навіть не повідомляли справжню причину смерті їхніх дітей... А хто повертався живим — той не міг знайти себе у мирному житті. Цієї війни наче не було. Були лише скалічені та мертві хлопчики... І не тільки тілом, але й душею.

